

РЕШЕНИЕ

№ 1161

гр. Перник, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Петър В. Боснешки

при участието на секретаря Цветелина Ч. Малинова
като разглежда докладваното от Петър В. Боснешки Гражданско дело №
20221720103855 по описа за 2022 година

С исковата молба и след изменение на исковете в с.з. на ПРС от 26.10.2022г., са
предявени обективно съединени осъдителни искове от Р. В. Б., с ЕГН:***** и с адрес:
гр. *****, чрез пълномощника му адв. М., срещу ОДМВР-Перник, ЕИК 129009856, с адрес:
гр. Перник, ул. „Самоков“ № 1, с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2
от ЗМВР и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата 411,54 лв., представляваща
възнаграждение за положен нощен труд при сумарно изчисляване на работното време с
превръщане на нощните часове в дневни с коефициент, равен на отношението между
нормалната продължителност на дневното и нощното работно време за периода от
01.07.2019г. до 10.07.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба
- 01.07.2022г., до окончателното ѝ изплащане, и сумата 99,11 лв.- представляваща
обезщетение за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение за положения
извънреден труд, с начален момент на забавата 26.07.2019г. до 30.06.2022г.

В исковата молба се твърди, че ищецът е изпълнявал длъжността „старши полицай“ в
Първо Районно управление при ОД на МВР-Перник като полагал труд на смени при
сумарно изчисляване на работното време. Твърди, че в периода 01.07.2019 г. до 10.07.2020 г.
е положил нощен труд, който преизчислен с коефициент, равен на отношението между
нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, възлиза на положен
извънреден труд от 73 часа. Счита, че посоченият труд следва да му бъде заплатен от
ответника на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50% съгласно чл. 187 ал. 6
от ЗМВР. Посочва, че през процесния период е действали Наредба № 81213-407/11.08.2014
г., Наредба № 81213-592/25.05.2015 г. и Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. за условията и
реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в

Министерството на вътрешните работи за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности, издадени от министъра на вътрешните работи. В чл. 3, ал. 3 от първите три наредби е предвидена възможността за полагането на труд и през нощта - между 22.00 и 06.00 часа, при работа на смени, като работните часове не следва да надвишават средно 8 за всеки 24-часов период. С първата от тях (чл. 31, ал. 2) изрично е уредена редуцията на часовете положен нощен труд към дневен, при сумирано отчитане на отработеното време. За целта общият брой часове нощен труд за отчетния период се умножава с коефициент 0.143. Тази наредба е отменена с приемането на Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г., която пък е отменена с Решение № 8585/11.07.2016 г. по адм. д. № 5450/2016 г. на ВАС. Сочи, че съгласно чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Т.е. коефициентът за преизчисляване на нощния труд в дневен възлиза на 1.143, като частно на нормалната продължителност за дневния труд от 8 часа (вкл. и според чл. 187, ал.1отЗМВР) и тази за нощния от 7 часа. Счита, че нощните часове следва да се превърнат в дневни с коефициент 1.143 и полученият извънреден труд да бъде заплатен на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50%. Твърди, че ответникът е изпаднал в забава за плащането му, поради което дължи мораторна лихва от 26-то число на месеца, следващ тримесечието през който е бил положен трудът, до подаване на исковата молба. По изложените съображения моли за уважаване на предявените искове и присъждане на разноските за производството по делото.

Ответникът, в срока по чл. 131 ГПК, чрез процесуалния си представител гл. юрк. В., е депозирал писмен отговор, в който оспорва исковете като неоснователни. Не оспорва обстоятелството, че за исковия период ищецът е бил служител ОДМВР-Перник на посочената длъжност. Твърди, че по отношение отчитането и заплащането на нощния труд в МВР е налице специална нормативна уредба, поради което разпоредбите на НСОПЗ не намира приложение. Счита, че ответникът е изпълнил точно задължението си за плащане на положения от ищеца извънреден труд, поради което моли исковете да бъдат отхвърлени и да му бъдат присъдени сторените разноски за производството по делото.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, Пернишкият районен съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Исковете са предявени от надлежно легитимирана страна и при наличието на правен интерес, поради което са процесуално допустими.

По основателността:

Не се спори по делото, а и от приложените по същото доказателства е видно, че ищецът Р. В. Б. е държавен служител към ОДМВР- гр.Перник, считано от 16.08.1999г., като през процесния период 01.07.2019г. до 10.07.2020г. е заемал длъжността „старши полицаи“ в сектор „Охранителна полиция“ при 01 РУ към ОДМВР- гр.Перник.

По делото са приети справка за часове положен труд за периода от 01.07.2019г. до 10.07.2020г., платежни бележки за процесния период, както и съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Е. Мангейна, неоспорена от страните, която съдът кредитира изцяло като пълна, обоснована и дадена от експерт с необходимите професионални знания и опит. От тях се установява, че ищецът е работил в ОДМВР - Перник на часови работни смени, съгласно месечен график за дежурство. Работното време е изчислявано сумарно за тримесечен период. Вещото лице е посочило, че през процесния период – от 01.2019 г. до 10.07.2020г. нощните часове труд се преобразуват в дневни с коефициент 1.143, а след посочената дата е изменена разпоредбата на чл. 187, ал. 1 и ал. 4 от ЗМВР, като нормалната продължителност на дневното и нощното работно време на държавните служители е 8 часа, а коефициентът за преобразуването на нощните часове в дневни е 1. Предвид законодателната промяна, след 10.07.2020г., броят на преобразуваните часове нощен труд в дневен по реда на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР е идентичен с броя на реално изработените часове труд.

Експертът е констатирал, че през процесния период от 01.07.2019г. до 10.07.2020г. ищецът е положил общо 722 часа нощен труд /между 22:00 ч. и 06:00ч./. За него, ежемесечно му е изплащано допълнително възнаграждение за положен нощен труд по 0.25 лв. на час за периода от 01.05.2019г. до 31.01.2020г. и по 1.00 лв. на час за периода от 01.02.2020г. до 10.07.2020г. или общо за целия процесен период – 456,00 лв.

Часовете нощен труд не са превръщани в дневен, с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. При извършване на такова преизчисление, извънредният труд, положен от ищеца през периода 01.07.2019г. – 10.07.2020г. е 102 часа.

При тези данни, вещото лице е констатирало, че за положените 102 часа извънреден труд през периода от 01.07.2019г. до 10.07.2020г., получени чрез преизчисление на нощния труд с коефициент 1.143, общо дължимото възнаграждение е 867,54лв. На ищеца са заплатени 456,00 лв. – допълнително възнаграждение за нощен труд. Поради което разликата между него и възнаграждението за извънреден труд е 411,54лв.

Вещото лице е изчислило и обезщетението за забава върху всяка главница, с падеж на последно число на месеца, следващ тримесечието, през което е положен извънредния труд, а именно от 22.10.2019г. до датата на подаване на исковата молба – 14.06.2022г., което е в общ размер на 99,19лв. Началният момент на лихвата за забава е 22.10.2019г.- датата, на която са изплатени възнагражденията за месец септември 2019г. Всеки лихвен период започва от датата, на която е следвало да бъде изплатено възнаграждението за извънреден труд за съответното тримесечие.

Предвид така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Неоснователно е възражението на ответника за отсъствие на надлежна пасивна легитимация на ОДМВР – Перник да отговаря по предявените искове. Съгласно чл. 142, ал. 1 от ЗМВР служителите в МВР са: държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение. Ищецът е държавен служител – полицейски орган, заемащ длъжност по смисъла на чл. 143, ал. 1 от ЗМВР. Видно от приложените заповеди за назначение и преназначение, издадени от директора на ОДМВР – Перник, той заема младши изпълнителска длъжност по смисъла на т. 7 от цитираната разпоредба, назначаването, на която съгласно чл. 159, ал. 1, т. 1 от ЗМВР се извършва от ръководителите на структурите по чл. 37 от закона. По силата на чл. 159, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, последните преназначават служители и на изпълнителски длъжности. В случая органът по назначението, респективно преназначението е директорът на ОДМВР – Перник.

ОДМВР – Перник е самостоятелно юридическо лице съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗМВР и работодател на ищеца по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. Затова разполага с пасивна процесуална легитимация да отговаря по предявените искове за присъждане на трудово възнаграждение за положен извънреден труд и обезщетение за забава.

Съгласно чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, във вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал. 6 от ЗМВР/в приложимата редакция, действаща преди изменение на разпоредбата, обнародвано в ДВ бр. 60 от 07.07.2020г., в сила от 11.07.2020 г./ към основаното възнаграждение на служителите на МВР се изплаща възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие, с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Страните не спорят, че ищецът е служител на МВР по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – държавен служител – полицейски орган, че служебното му правоотношение е възникнало с ОДМВР - Перник по силата на заповеди, издадени от директора на ОДМВР – Перник на основание чл. 159, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗМВР, с които е назначен, а впоследствие – преназначен на старши изпълнителска длъжност по чл. 143, ал. 1, т. 7 от ЗМВР, както и че е изпълнявал служебните си задължения на 8, 12 или 24-смени по смисъла на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР.

Спорът между тях е за приложимостта на Кодекса на труда и разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, издадена на основание чл. 244, т. 2 и КТ и § 121 от ЗИДКТ/ДВ, бр. 25 от 2001г./ при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд и следва ли така преизчислените часове положен труд, надвишаващи редовното работно време, да се квалифицират като извънреден труд по смисъла на чл. 187, ал. 5 от ЗМВР.

За процесния период - от 01.11.2019г. до 10.07.2020г. е относима редакцията на чл. 187 от ЗМВР, преди изменението и, обнародвано в ДВ, бр. 60/07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020г.

Съгласно чл. 187, ал. 3 ЗМВР, в посочената редакция, работното време на

държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8 -, 12 - или 24 - часови смени - сумирано за тримесечен период. Ал. 5, т. 2 на същата разпоредба предвижда, че работата извън редовното работно време за служителите, работещи на смени се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период. По силата на чл. 187, ал. 6 ЗМВР извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Разпоредбата на чл. 187, ал. 9 ЗМВР предвижда, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отпих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

За посочената част от процесния период – 01.11.2019г. – 10.07.2020г., са действали Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. на Министъра на вътрешните работи/обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г., отменена бр. 3 от 10.01.2020 г., в сила от 10.01.2020 г. / и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. на Министъра на вътрешните работи/обн. ДВ бр. 3/10.01.2020 г., в сила от 10.01.2020г., отменена бр. 93 от 30.10.2020 г., в сила от 03.11.2020 г./

Разпоредбата на чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г. предвижда, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Подобна разпоредба се съдържа и в Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. / чл. 3, ал. 2/.

В чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 г. /отменена ДВ бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г./ се предвижда, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 и 6:00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период, т. е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1.143. Подобна регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен липсва в Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г.

Към момента действие на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г. ищецът е бил служител на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Според тази разпоредба към общия брой отработени часове за отчетния период, се прибавят преизчислените часове нощен труд. Подобна регламентация дава възможност на работника да получи по-голям размер на трудово възнаграждение, тъй като се увеличават, чрез преизчисление на времето положен нощен труд, отработените часове през отчетния период. Следователно разпоредбата има пряк ефект върху размера на трудовото възнаграждение на служителя.

Трудовото възнаграждение е основен елемент на служебното правоотношение, тъй като то е дължимата насрещна престация за положения труд. Неговото изменение е допустимо само по съгласие на двете страни. Действително чл. 187, ал. 9 ЗМВР предвижда Министъра на вътрешните работи, с издадена от него наредба, да определя реда за отчитане

на работното време, но това правомощие не може да се прилага по начин, водещ до намаляване размера на възнаграждението за труд. В този смисъл съдът не споделя тезата, че липсата на разпоредба в Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 г., регламентираща преизчисляване на нощния труд в дневен, с коефициент 1.143 е при упражняване на възложеното правомощие на министъра на вътрешните работи да определя реда и начина на изплащане на допълнителните възнаграждения, като счита, че е налице празнота в уредбата за преизчисляване на нощния труд в дневен, отнасяща се до съществуващите служебни правоотношения към момента на влизане в сила на Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 г. и са приложими разпоредбите, регламентиращи сходни правоотношения.

При липсата на специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, нормативната празнота, следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/. Това произтича от принципът за законност, уреден в чл. 5 от ГПК, според който когато съдът констатира непълнота или неяснота на законите, следва да приложи общия им разум и да основе решението си на основните начала на правото, обичая или морала.

НСОРЗ е подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ, в който по силата на чл. 9, ал. 2 е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1.143. НСОРЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в другите специални подзаконовни нормативни актове, издадени по приложение на ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Нейното приложение може да се изключи в случай, че е налице специална правна уредба, която да дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия. Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, въз основа на което да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период. Да се приеме обратното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, независимо от идентичните времеви отрязъци в денонощието, през които престират работна сила, т. е. би означавало неравностойното им третиране, което е в противоречие с принципа в чл. 6 от Конституцията на Република България и чл. 14 от ЕКЗПЧОС.

Неприлагането на правната уредба, касаеща механизма за преобразуване на нощния труд в дневен, с коефициент 1.143 и изплащането му като извънреден, по отношение на служителите в МВР, представлява разлика в третирането, която не се основава на обективен

и разумен критерий, т. е. не е свързана с допустима от закона цел и не е съразмерна на тази цел. В тази насока е и законодателното решение за изменението на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР от ДВ, бр. 60 от 2020 г., с което е отстранена празнотата в законодателството и е въведено правилото, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта.

В подкрепа на горното са и принципните разяснения в мотивите към т. 23 от ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, в които е прието, че общият закон намира субсидиарно приложение и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР следва да се прилага ЗДСл. Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите по трудови правоотношение. В този смисъл е и Решение № 311/08.11.2019 г. по гр. д. № 1144/2018 г. на ВКС. Неравностойното третиране на служителите на МВР, сравнение със служителите по КТ и и по ЗДСл би било в противоречие с чл. 7 от Международния пакт за икономически, социални и културни права, според който, страните по него имат задължение да гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, както и с чл. 31 от Хартата на основните права и с чл. 8 от Конвенция № 171 на Международната организация на труда от 26 юни 1990 г.

Тези изводи не противоречат и на постановеното решение от 24.02.2022г. на съда на ЕС по дело C-262/2020. С решението не се отговаря конкретно на основния спорен въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на Република България в правоотношенията с държавните служители, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд не е да тълкува националните правни норми.

Неоснователно е твърдението на ответника, че за служителите на МВР не е предвидено преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1.143 и изплащането му като извънреден, защото с оглед спецификата на служебните правоотношения са предвидени други компенсаторни механизми, като допълнително възнаграждение за прослужено време /чл. 178, ал. 1, т. 1 от ЗМВР/, размер на основния платен годишен отпуск /чл. 189 от ЗМВР/, обезщетения за неизползван платен годишен отпуск /чл. 234, ал. 1 от ЗМВР/, обезщетения за прекратяване на служебното правоотношение /чл. 234, ал. 1 от ЗМВР/, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд според неговата продължителност /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 от ЗМВР/ и др. Тези компенсаторни механизми са дължими на посочените правни основания, предвидени за тази категория служители, и са напълно различни от основанията на процесната претенция. Това се потвърждава и от вече цитираното решение на СЕС, в което е посочено, че макар намаляването на нормалната продължителност на нощния спрямо тази на дневния труд да не е единственото възможно решение за гарантирането на защитата на здравето и безопасността на полагащите нощен

труд работници, предвид по-голямата тежест на нощния труд в сравнение с труда през деня, то при всички случаи в полза на полагащите нощен труд работници трябва да има и други мерки за защита.

Предвиждането на допълнително възнаграждение за нощен труд на час не преодоляват празнотата в законодателството, в частта за положения извънреден труд и неравностойното положение на работещите в МВР и работещите по трудово/служебно правоотношение с други работодатели. Разпоредбите на чл. 7, чл. 8, чл. 9 от НСОПЗ се прилагат едновременно. Така при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1.143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Увеличението се изразява в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/ - чл. 9, ал. 2 НСОПЗ и - в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер е установен в чл. 8 НСОПЗ /Решение № 14/27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г. на ВКС, IV-то Г. О. /.

В настоящия случай вещото лице е определило размера на незаплатеното на ищеца възнаграждение за извънреден труд за периода от 01.07.2019г. до 10.07.2020г., получени чрез преизчисление на нощния труд с коефициент 1.143, като за 102 часа извънреден труд се дължи сумата от 411,54лв. Предвид гореизложеното искът следва да бъде уважен в пълния му предявен размер. След допуснатото изменение на иска това е пълният размер на иска в настоящето производство.

Основателна е и претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение в размер на 99,11лв. за положения нощен труд, дължима за периода 22.10.2019г. до 13.06.2022г. Началният момент на лихвата за забава е 22.10.2019г.- датата, на която са изплатени възнагражденията за месец септември 2019г. Всеки лихвен период започва от датата, на която е следвало да бъде изплатено възнаграждението за извънреден труд за съответното тримесечие. За периода 26.07.2019г.- 21.10.2019г. искът за обезщетение за забава следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

На основание чл.86 ЗЗД на ищеца се дължи и законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението.

По разноските:

Тъй като се касае за трудов спор ищецът е освободен от заплащане на държавна такса. С оглед изхода на делото обаче дължимата се за производството държавна такса следва да бъде заплатена от ответника по сметка на ПРС. Дължимата се от ответника държавна такса е в размер на 50,00лв. Освен това ответникът следва да заплати по сметка на ПРС и сумата от 130,00лв., представляваща направени по делото разноски за експертиза.

Ищецът претендира и разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400лв.

Ответникът обаче е направил възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение от 400лв., на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК,

От представените по делото доказателства е видно, че съдебното производство е приключило в едно съдебно заседание, в което са събрани всички доказателства. Поради това и съдът намира, че настоящето производство не се характеризира с фактическа и правна сложност.

Предвид гореизложеното съдът намира за основателно възражението за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение от 400лв., на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, като същото следва да бъде намалено до 300лв., които и следва да бъдат присъдени.

При определяне на отговорността за разноски съдът взе предвид минималния размер на адвокатското възнаграждение по НМРАВ, преди актуализацията на минималните размери, обнародвано в ДВ бр. 88 от 4.11.2022г. Съгласно константната съдебна практика приложимият за страните материален закон към договора за правна помощ е материалния закон към момента на сключване на договора за правна помощ. Същият материален закон е релевантен и за отговорността за разноски за насрещната страна.

С оглед изложеното Пернишкият районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, чл. 187, ал. 5, т. 2, ОДМВР- гр.Перник, с ЕИК:129009856 и адрес на управление:гр.Перник, ул."Самоков" 1, да заплати на Р. В. Б., с ЕГН:***** и с адрес: гр. *****, чрез пълномощника му адв. М., сумата 411,54 лв., представляваща възнаграждение за положен нощен труд при сумарно изчисляване на работното време с превръщане на нощните часове в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време за периода от 01.07.2019г. до 10.07.2020г., сумата 99,11 лв., представляваща обезщетение за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение за периода 22.10.2019г. до 30.06.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба - 01.07.2022 г., до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН иска за обезщетение за забава за периода 26.07.2019г.- 21.10.2019г.

ОСЪЖДА ОДМВР- гр.Перник, с ЕИК:129009856 и адрес на управление:гр.Перник, ул."Самоков" 1, да заплати на Р. В. Б., с ЕГН:***** и с адрес: гр. *****, чрез пълномощника му адв. М., сумата от 300,00лв., представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Сумите, присъдени в полза на ищеца, да бъдат заплатени по следната банкова сметка на ищеца в „Банка ДСК“ АД

IBAN: *****

ОСЪЖДА ОДМВР- гр.Перник да заплати по сметка на Пернишки районен съд сумата от 50,00лв., представляваща дължимата се държавна такса и сумата от 130,00лв., представляваща направени по делото разноси за експертиза.

ДОПУСКА ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на решението в частта му, касаеща неизплатени трудови възнаграждения за извънреден труд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____